

Medlem. Naar det er sagt, at jeg engang med stor Varme og Tillidsfuldhed har talt dette Ansliggendes Sag, saa har Tillidsfuldheden, det kan jeg forstikke, altid været temmelig ringe. Men min Overbevisning om, hvorledes Sagen stod udenfor den lille Kreds, hvort jeg arbejdede, blev først væsentlig rokket ikke ved, hvad der er omtalt i Landemoderne; men skal jeg sige, hvor det begyndte at vise sig for mig, at vi ikke havde den Tilslutning, som vi troede at have, saa var det, da vi 12 Mænd i Forening opfordrede til at slutte sig til os; thi da blev denne Tilslutning idetmindste ikke en saadan, som vi havde gjort Regning paa. Fra den Tid af har jeg troet, at man skal være meget varsom i denne Sag. Vel kan jeg anerkjende, at der er en bydende Nødvendighed; men denne bydende Nødvendighed forekommer mig ikke at være en diebliftelig Nødvendighed. Jeg har meget stærkt udtalt, at der ganske vist maa staves en Kirkeforsatning, men at jeg ikke troer, at der rette Dieblift dertil er nu, og at det ikke et den rette Grund til nu at ville gribe ind, som man vil protestere; thi med Hensyn til Landemoderne befrygtede Forsøg paa at ville sætte sig i Besiddelse af nogen dem ikke vedkommende Ret, har jeg virkelig ingen Frygt. Jeg har som Rigsdagsmedlem Tillid til, at det, at Landemoderne eller Forsamling af Præster komme sammen og yttre sig, ikke kan virke Noget, det kunde være til Skade for Rigsdagen, og paa den anden Side troer jeg, at vi aldrig kunne unddrage Geistligheden at komme

sammen og med den Samstemmighed, der kan fremkomme af at yttre sig, saa at, om man ogsaa forbød Præsterne at komme paa Landemoderne og der yttre, at de ikke ønskede dette, saa kunde vi dog, ikke forbyde et Convent eller en fri Forsamling at gjøre det. Det er deri, jeg troer, at Misforstaaelsen ligger, at man har troet, at man var i Forsamlinger, der havde en begrundet Ret; men hvad der har været virkeligt, det er, at der har været Forsamlinger af Præster, og at de have yttret Meninger, som overbevise mig om, at Fleerheden af den danske Geistlighed for Diebliftet ikke vilde gaae ind paa Sagen, og det er just det, jeg har antydet, at man maatte stræbe efter, og det er deri, jeg har lagt Betydningen af de Bidrag, der vare givne til Sagens Behandling her i Salen, at det vilde hjælpe til at orientere baade Geistlighed og Rægsfolk med Hensyn til, hvad der havde og ikke havde, og hvad der skulde tilveiebringes, og at der deraf vilde fremgaae en positiv Medvirkning, til at fremkalde det, som vi skulle opnaae. Paa den ene Side respecterer jeg ikke de nuværende Landemoder som lovlige Organer for Kirken, naar den udtaler sig qva Kirke; men jeg har paa den anden Side ikke en saadan Horreur for Navnet Landemoder, at om det gik over i den nye Kirkeforsatning, og der paa nogen Maade stables en Forbindelse imellem det hidtilværende Landemoderes Institut og andre fremtidige Instituter, dette da skulde være for mig et væsentligt Anstød.